

Новенька

Олександр Мінович

Ти – новенька у нашому дев'ятому класі. Таємниця, загадка, щось зовсім незвідане-незнайоме серед нас, які знають так давно одне одного, що можуть впізнати навіть за диханням, або в темряві. Хлопці потягнулися до тебе, немов бджоли до квітки, немов до цукерки шоколадної. Готові не відходити й на мить, пропонують свої послуги, стараються потрапити тобі на очі, кидають жереб, щоб сидіти поруч з тобою на уроках. На превеликий жаль, я їм не конкурент. Знаю... Малий, непомітний, чуб стирчить, наче антена телевізійна, скільки не слинь, не прилизуй – не піддається, хоч налісо стрижися. Куди мені до Петьки-красунчика, чи до Вовки-спортсмена. Сиджу й не рипаюся. А так хочеться підійти до тебе, заговорити, розсмішити, разом зі школи піти. Ти така гарна, що снишся мені, я подумки розмовляю з тобою. В тебе такі гарні ноги, які виглядають з-під пофарбованої зеленої парті, коли потайки спостерігаю за тобою. Але де ти, а де я...

Ходити за тобою назирці зі школи не наважуюсь, хоча ледь стримую себе. Зате вечорами я годинами простоюю під твоїм вікном. Лише б тінь твою побачити.

На днях щось зі мною сталося. Раніше ніколи не любив віршів, так марудно було їх вчити напам'ять, а тепер у мене якось само складається. Записую на обгортках книжок, на клаптиках паперу, ховаю від чужих очей, повторюю весь час, немов пісню якусь, уривки віршових фраз: "твоє обличчя в іскрах срібла... в тебе очі карі, цвіт вишневий білий, ніжно-карі, білим-білий...".

Як мені хочеться прочитати ці вірші тобі. Хотів підкинути запискою, але ж, коли не підпишусь, ти на мене не подумаєш, когось іншого приймеш за автора.

Так і ходжу тепер весь задумливий, з віршами своїми та з мріями про тебе, про якусь несподівану нашу зустріч – десь у лісі чи в полі серед трав, там, де нікого не буде, тільки ми одні, на весь світ. Там, де я зможу тобі відкритися.

Я аж змарнів від таких мрій, від такого чекання, здається, на це йдуть всі мої сили.

І тут прийшла удача. Звалилося якесь нечуване везіння. Мені вдалося прощтовхнутися, наблизитись до тебе, навіть спілкуватися з тобою.

Виявилось, що ти така примірна, така гарна учениця, погано знаєш хімію. Нібито в попередній школі вчителя не було. Наша хімічка вирішила тебе підтягнути, щоуроку визиває до дошки, задає додаткові вправи. Коли біля тої дошки ти чогось не знаєш, то шукаєш очима мене, бо я кращий у класі з хімії, я можу все підказати. Ні, не голосом, а склавши в кільце руки навкруг рота й беззвучно видаючи-жестикуючи губами потрібні слова. Ти в цей час стаєш тільки моєю, твої очі впинаються в мої губи. Для мене в цю хвилину більше нічого й нікого не існує. А ще... Ще ти приходиш тепер раніше, аби списати у мене задачки з хімії. Ми тоді сидимо поряд, я дивлюся на твої руки, які старанно виводять різні формули в зошит, тихенько торкаюся твого волосся, і злегка божеволію.

Моя пристрасть до тебе називається - ХІМІЯ. Як прикро, що ти про це й не здогадуєшся.